

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. Сливен, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светослава Костова

Членове: Ваня Анг. Маркова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Радост Д. Гърдева
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Въззивно
гражданско дело № 20222200500068 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 293, ал. 4 ГПК вр. чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № СД-02-08-404/28.02.2019 г., на ЦВ. Т. ХР., с ЕГН: *****, ответник по първоинстанционното дело, представлявана от адв. Е.Х. от АК-Сливен, срещу Решение № 9/13.02.2019 г. по гр. д. № 97/2018 г. по описа на РС-Котел, с което на основание чл. 19, ал. 3 от ЗЗД е обявен за окончателен склучения на 25.12.2007 г. между ЦВ. Т. ХР., действаща чрез пълномощник Д.Г.М., като продавач, и Н.Б.Н., като купувач, предварителен договор за покупко-продажба на недвижими имоти по силата на който продавачът се е задължил да прехвърли собствеността върху следните недвижими горски имоти, възстановени с Решение № ПРЗЗ от 22.12.2007 г. на ОСЗ-Котел: имот № 00373 по картата на възстановената собственост в землището на село Стрелци, община Котел с площ 237.834 дка, представляващ дървопроизводителна горска площ при граници с имоти, подробно описани в решението, и имот № 092001 по картата за възстановена собственост в землището на с. Стрелци, община Котел, с площ 41.266 дка, представляващ широколистна гора в местността „Алчак“ при граници на имота, подробно описани в решението.

С обжалваното решение е осъден Н.Б.Н. да заплати по сметката на Община Котел сумата от 699, 00 лв., представляваща стойността на дължимия местен данък за придобиване на недвижимо имущество, както и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт сумата от 295,69 лв., нотариална такса по чл. 8 от ТНТ към ЗННД.

С решение № 81/27.05.2019 г., постановено по в. гр. д. № 199/2019 г. Сливенският окръжен съд е обезсилил обжалваното решение като недопустимо поради отвод за сила на пресъдено нещо и е прекратил делото. Срещу това въззивно решение е подадена касационна жалба от въззиваемите и с Решение № 125.29.06.2020 г., по к. гр. д. № 3976/2019 г. на ВКС, то е отменено, а делото е върнато за разглеждане на спора по същество от друг състав на въззивния съд. Образувано е в. гр. д. № 345/2020 г. по описа на ОС-Сливен, производството по което е приключило с въззивно решение от 07.12.2020 г., с което обжалваното решение № 9/13.02.2019 г., по гр. д. № 97/2018 г. на РС-Котел, е отменено, а предявеният от М. П. В. и В.Д. В. иск с правно основание чл. 19, ал. 3 от ЗЗД, е отхвърлен като неоснователен.

Това второ въззивно решение, постановено по реда на чл. 293, ал. 3 вр. чл. 258 и сл. от ГПК, е обжалвано от въззиваемите-ищци пред ВКС. По повод подадената касационна жалба е допуснато касационно обжалване поради вероятна недопустимост с определение № 60700/14.10.2021 г., а касационното производство е приключило с решение № 1/02.02.2022 г., с което обжалваното въззивно решение е обезсилено и делото е върнато за ново разглеждане от друг въззивен състав.

Във въззивната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение, поради неправилно приложение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Обжалваното решение не съдържало мотиви относно установените факти и съждения въз основана на кои доказателства тези факти са приети за установени. С отговора на ИМ ответницата оспорила упълномощаването от нейна страна на Д.Г.М., с представеното по делото пълномощно от нея с рег. № 8940/26.02.2007 г. на нотариус Ч., гр. София., но посочените в тази връзка доказателства не били обсъдени. Счита, че ищците били задължени да представят оригинала на пълномощното, но не правили това. С извършената тройна експертиза се установило, че подписът върху посоченото пълномощно е неин, но е пренесен от друг документ. Представеното от нотариус Ч. удостоверение за наличие на такова пълномощно не съдържало конкретно описание на имотите за да се приеме, че касае продажбата на горите, възстановени с решение от 22.11.2007 г. Не било обсъдено възражение за погасяване по давност на правото на иск по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД, но въззивницата счита, че ищците нямали право на иск, тъй като в предварителния договор не е посочен срок за прехвърляне, поради което правото по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД е станало изискуемо от сключването на предварителния договор, а от тогава фактически били изтекли пет години. Посочва, че давността е спряна докато производството по гр. д. № 531/2012 г. на КРС е било висящо, но тъй като искът е отхвърлен като неоснователен, давността не е прекъсната съгласно чл. 116, б. „б“ от ЗЗД. Иска от съда да бъде отменено първоинстанционното решение, а предявеният иск по чл. 19 от ЗЗД да бъде отхвърлен като неоснователен. Претендира разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемите.

В с. з. въззивницата поддържа искането си за отмяна на обжалваното решение като неправилно. Посочва, че част от обстоятелствата в исковата молба са неверни, както и че

производството по гр. д. № 531/21 г. е спряно, но поради искане на пълномощника е възобновено и затова се е стигнало до отхвърлително решение, което е влязло в сила.

Решението по иска по чл. 135 от ЗЗД нямало задължителна сила за настоящото производство. Липсата на упълномощаване обуславяла нищожност, както на предварителния договор, така и на последвалата цесия. Искът също така бил погасен по давност. В своята реплика въззивницата допълва, че нямало валидно сключена цесия, поради порочно упълномощаване, и не било ясно на какво се основават правата на тези хора, които черпели права от цесията. Представя и писмени бележки, с които преповтаря горните доводи. Представя списък за разноси и претендира тяхното присъждане за двете инстанции.

В с. з. въззиваемите искат от съда да остави жалбата без уважение и да потвърди обжалваното решение като правилно. Посочват, че с оглед указанията на Върховния съд, следва да се приеме, че е налице новонастъпил факт, който изменял част от обстоятелствата и не води до погасяване на правото на иск. Считат, че правото на иск не е погасено, тъй като първото дело е водено в рамките на пет годишния давност срок от сключване на предварителния договор, а решението по чл. 135 от ЗЗД е породило възможността за сегашното дело, искът по който бил предявен преди да настъпи погасителната давност за надлежното упражняване на правото на иск. В дадения срок са постъпили писмени бележки от адв. Н., в които се сочи, че по силата на сключения договор за цесия от 21.08.2012 г. Н.Н., като купувач, прехвърлил правото си да иска договора да бъде обявен за окончателен на въззиваемите. Относно възражението за неистинност на представеното по делото пълномощно, считат, че още пред първата инстанция е намерено за неоснователно, като в тази връзка дори било образувано наказателно производство, което било прекратено поради установяване истинността на документа – дп № 458/2010 г. по описа на РП Котел. По делото било приложено и делото на РС-Котел, по което бил разгледан иска по чл. 135 от ЗЗД, като първоинстанционният съд приел представеното по посоченото дело заключение на съдебнографологична експертиза, от което се установило, че подписът е свободно поставен и нямало признаци, водещи до съмнение да е „пренасян“, както и за печатите на нотариусите. Безспорно се установило, че продажната цена в размер на 25 000 е платена и получена от ответницата Ц.Х., но въпреки това последната дарила имотите на внук си и в случая намирал приложение принципът, че никои не може да черпи права от собственото си противоправно поведение. Въззиваемите считат още, че събраната по в. гр. д. № 345/2020 г. втора съдебно-графологична експертиза не следвало да бъде взета предвид, тъй като е съставена само въз основа на документи, без снемане на сравнителни образци. Експертизата освен това била допусната и приета при наличие на съществени процесуални нарушения, а именно преклудирана възможност на искането. Представеният заверен препис на волеизявлението за оттегляне на пълномощното не подкрепял тезата на насрещната страна, тъй като такава възможност била налице само по отношение на валидна сделка. Оттеглянето било упражнено на 22.12.2010 г. след сключване на процесния договор, а действието на оттеглянето било само за напред. Както упълномощаването, така и оттеглянето, били актове

на едностранна правна воля от категорията на адресатните волеизявления.

Въззиваемите считат, че предварителния договор и договора за цесия са валидни, както и че са изправна страна по същия, поради което искът по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД бил основателен, а обжалваното решение правилно. Производството по гр. д. № 531/2012 г. по описа на РС Котел било заведено в рамките на 5 години от сключването на договора, като в хода на същото се установило, че имотите са прехвърлени, което предизвикало предявяването на иска по чл. 135 от ЗЗД. С оглед ППВС от 1968 г. при висящ иск по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД и иск по чл. 135 от ЗЗД, първият следвало да бъде спрял поради преюдициалност на втория иск, но това не било сторено. Успешното провеждане на иска по чл. 135 от ЗЗД породило основание за ново водене на иска по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД, като от влизане в сила на решението по иска по чл. 135 от ЗЗД на 09.10.2017 г., започвало да тече нова погасителна давност на иска по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД. Претендира се потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на разноски за върховната инстанция, като бъде оставено без уважение възражението за прекомерност.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, тъй като отговаря на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия обжалвания акт първоинстанционен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата съдебна инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

Съдът, с оглед събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, и въведените доводи, установи следното от фактическа страна:

С решение № ПР 33 от 22.12.2007 г. на общинска служба по земеделие в гр. Котел, в състав определен със заповед № 123/27.09.2010 г., е взето решение правото на собственост върху отнетите гори и земи от горски фонд да бъде възстановено на наследниците на Т.Х.К. върху следните имоти: имот № 000373 по картата на възстановената собственост на землището с площ 237.834 дка, представляващ дървопроизводителна горска площ и имот № 092001 по картата на възстановената собственост на землището с площ 41.266 дка, представляваща широколистна гора, находяща се в м. „Алчак“. От представеното по гр. д. № 531/2012 г. удостоверение № 2186, се установява, че наследник на Т.Х.К. е ЦВ. Т. ХР..

На 25.12.2007 г. Д.Г.М., в качеството му на пълномощник, по силата на пълномощно № 8940/26.02.2007 г. на нотариус А. Ч., с рег. № 310 при РС-София, сключил от името на ЦВ. Т. ХР. с Н.Б.Н. предварителен договор за покупко-продажба на недвижими имоти. По силата на сключения договор страните се задължили да сключат окончателен такъв, по силата на който ЦВ. Т. ХР. да продаде на купувача недвижим имот, находящ се в с. *Стрелци, общ. Котел, обл. Сливен, определен по решение № 103 от 2006 г., местност „АЛЧАК“, парцел № 092001 по плана на с. Стрелци, представляващ Гора категория осма – 41.266 кв. м.,* и недвижим имот, находящ се в с. *Стрелци, определен по решение № 103 от*

2006 г., парцел № 000373 по плана на с. Стрелци, представляващ гора категория седма – 237.834 кв. м., с решение № ПР33 на поземлената комисия гр. Котел. Н. се задължил да плати 25 000 лв. при сключването на предварителния договор, а продавачът да се яви на уговорената дата за прехвърляне на правото на собственост, както и да представи всички документи, необходими за прехвърлянето, и да не прехвърля собствеността на друго лице. Страните уговорили, че всички съобщения свързани с изпълнение на предварителния договор се правят в писмена форма, подписана и от двете страни.

С разписка от 27.12.2007 г. Д.Г.М., в качеството му на пълномощник на Ц.Х., удостоверил, че получил от Н.Б.Н., сумата в размер на 25 000 лв., дължима по предварителен договор за покупко-продажба.

На следващия ден с разписка ЦВ. Т. ХР. удостоверила, че получила сумата в размер на 25 000 лв. от Д.Г.М., платена по предварителен договор от 25.12.2007 г. за покупко-продажба на недвижимите имоти, находящи се в с. Стрелци, общ. Котел, обл. Сливен, определен по решение № 103 от 2006 г., местност „АЛЧАК“, парцел № 092001 по плана на с. Стрелци, представляващ Гора категория осма – 41.266 кв. м., и в с. Стрелци, определен по решение № 103 от 2006 г., парцел № 000373 по плана на с. Стрелци, представляващ гора категория седма – 237.834 кв. м., с решение № ПР33 на поземлената комисия гр. Котел., възстановени с решение № ПР33 на поземлена комисия гр. Котел, възстановени по решение № 103 от 2006 г.

На 21.08.2012 г. е сключен договор за цесия между Н.Б.Н., в качеството на цедент, и М. П. В. и В. Д. М., в качеството им на цесионери, с нотариално удостоверени подписи на 15.10.2012 г. от нотариус К.Т. с рег. № 126 с район на действие РС-Сливен. По силата на договора цедентът прехвърлил на цесионерите вземането към предварителен договор от 25.12.2007 г., сключен с ЦВ. Т. ХР., представлявана от Д.Г.М., с пълномощно № 8940, издадено на 26.02.2007 г. на нотариус А. Ч. с рег. № 310 при РС-София, възлизащо в размер на 25 000 лв. съгласно предварителен договор и разписка за платена сума. Посочено е, че вземането преминава в патримониума на цесионерите, като всеки от тях придобива по 50 % от недвижимите имоти. Цесионерите се задължили срещу така придобитото вземането в размер на 25 000 лв., да заплатят цената от 20 000 лв. по банков път до 31.10.2012 г., по 50 % от всеки цесионер.

С удостоверение от 23.08.2012 г. А. Ч., нотариус с рег. № 310, с район на действие РС-София, удостоверил, че в регистъра му под № 8940/26.02.2007 г. е вписано пълномощно с упълномощител ЦВ. Т. ХР., ЕГН *****, и упълномощен Д.Г.М., по силата на което, последният да я представлява пред РС-Котел, за документи на имоти, по решение № 103/2006 г. от с. Стрелци и сключване на договор за продажба. Установява се още, че е вписана декларация под № 8941/26.02.2007 г. по чл. 25, ал. 7 от ЗННД с декларатор Ц.Х. и под № 8943/26.02.2007 г. е вписана декларация по чл. 264, ал. 1 от ДОПК с декларатор Ц.Х.. Нотариус Ч. удостоверил положените подписи от Ц.Х. на декларацията по чл. 25, ал. 7 през 12.2007 г., а подписът върху декларацията по чл. 264, ал. 1 от ДОПК удостоверил на 26.02.2007 г.

От представените по гр. д. № 531/2012 г. платежни нареждания се установява, че на 04.09 и 05.09.2012 г. М. П. В. превела по банков път два пъти аванс по договора за цесия в общ размер на 10 000 лв., а на 19.09.2012 г. В.М. заплатил 9930 лв. по договора за цесия от 21.08.2012 г.

От нотариална покана на л. 21 от гр. д. № 531/2012 г., се установява, че Н.Б.Н. уведомил Д.Г.М.. на 05.09.2012 г. за това, че задължението му по предварителния договор е цедирано с договор за цесия от 21.08.2012 г. на В. Д. М. и М. П. В. за сумата от 20 000 лв. Връчването е извършено чрез нотариус Н.С. с рег. № 123 с район РС-Сливен, като с разписка е удостоверено връчването на Д.Г.М...

Ищците са представили препис от пълномощно, материализиращо упълномощителна сделка, нотариално удостоверено от нотариус Р.С. № 524 при РС-Сливен на 20.06.2013 г., като върху същото не е посочена дата на съставяне, но с оглед удостоверението на Нотариус Ч., се установява, че удостовереният препис е на пълномощно № 8940/26.02.2007 г. По силата на пълномощното Д.Г.М.. е упълномощен да представлява Ц.Х. пред РС-Котел и всички инстанции за оформяне на документи по решение № 103 от 22.11.2006 г. – кметство с. Стрелци; да продаде на когото намери за добре, при цена и условия каквито намери за добре, следния имот: дървопроизводителна горска площ от 279010 кв. м. представляваща широколистна гора, описана подробно в решение № 103 от 2006 г., издадено от кметство с. Стрелци, общ. Котел; да получи продажната цена и да представлява упълномощителя пред всички физически и юридически лица в тази връзка. Пълномощното е безсрочно.

На 14.06.2012 г. ЦВ. Т. ХР. дарила на своя внук П. Т. Й., с договор за дарение, обективиран в НА № 92, том 9, рег. № 672, н.д. № 84/2012 г., на нотариус М.В. с рег. № 365 с район на действие РС-Котел, имотите, описани по-горе в сключения предварителен договор.

Ищците по делото предявили иск по чл. 19 от ЗЗД срещу ответницата-въззивница пред РС-Котел за обявяване на предварителния договор от 25.12.2007 г. за окончателен. Образувано е гр. д. № 531/2012 г. по описа РС-Котел, като производството е приключило с влязло в сила решение № 60/27.08.2015 г., с което предявеният иск е отхвърлен като неоснователен.

Между страните по делото е влязло в сила решение № 39/30.06.2016 г., по гр. д. № 85/2014 г. по описа на РС-Котел, с което е уважен предявения от ищците иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД, като е ОБЯВЕН за относително недействителен по отношение на тях, договор за дарение, материализиран в нотариален акт № 92, том 1, вписан в службата по вписванията гр. Котел под акт № 190, том 1, дв. вх. Рег. № 277/14.06.2012 г., сключен между дарителя ЦВ. Т. ХР. и надарения П. Т. Й., по силата на който, ответницата по настоящото дело дарила на П. Й., недвижимите имоти с ПИ № 092001 и ПИ с № 000373.

В предходното разглеждане на делото пред въззивната инстанция е представено удостоверение/л.21/ от 05.08.2020 г. на Нотариус Р.С. с рег. № 524 при РС-Сливен, като от

същото се установява, че в нейния регистър е вписан заверен препис от оригинал на пълномощно с рег. № 8940/26.02.2007 г. и под. Рег. № 669/08.03.2012 г. е вписан заверен препис от оригинал на разписка от 28.07.2007 г., за получена сума от Ц.Х..

В хода на в. гр. д. № 345/2020 г. по описа на ОС Сливен е открито оспорване на представеното от ищците пълномощно, като по искане на въззивницата е назначена съдебно технико-почеркова експертиза и е събрано заключението на вещото лице, от което се установява, че подписът върху пълномощно с рег. № 8940 от 26.02.2007 г. на нотариус Ч. с рег. № 310 при РС-София, е положен от ЦВ. Т. ХР., но е пренесен от друг документ. Вещото лице е достигнал до категоричния извод поради наличието на седем точки от подписа, които се намират на една и съща мислена линия и които са сигурен признак, че подписът е сканиран от друг документ. В обстоятелствата част на заключението вещото лице е посочило, че е извършил сравнение с декларация при прехвърляне на вещни права от 26.02.2007 г., приложена по гр. д. № 531/2012 г. на РС-Котел и на стр. 219 по гр. д. № 97/2018 г. на РС-Котел, и е установил пълно съответствие между двата подписа. В с. з. вещото лице потвърждава категоричния си извод, че подписът е пренесен и то точно от декларация за прехвърляне на вещни права от 26.02.2007 г. При наслагване на двата подписа те абсолютно съвпадали, а подписът бил сложен и такава съвпадение е невъзможно.

Горната фактическа обстановка безспорно се установи от събраните по делото писмени доказателствени средства /в т.ч. и от приложените граждански дела/ и заключение на съдебно технико-почеркова експертиза. По отношение на представените писмени доказателствени средства не е налице съмнение в тяхната достоверност, поради което съдът им придава пълна вяра относно фактите и обстоятелствата, които установяват.

Във връзка с твърденията на ответницата за това, че е оттеглила пълномощията си за Д.Г.М., съдът се запозна с представените писмени доказателствени средства, а именно: представената с отговора молба, с която съдията по вписвания при РС-Котел е уведомен, че пълномощно № 28004/13.12.2007 г. е оттеглено; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 164/том 4, рег. № 4946, нот. дело № 674/2007 г., както и представените по гр. д. № 85/2014 г. по описа на РС-Котел две пълномощни с различно съдържание, но с нотариално удостоверени подписи на 13.12.2007 г. и един и същи рег. № 28004. От изброените писмени доказателствени средства се установяват факти, които не са относими към настоящия правен спор, в т.ч. и преюдициални правоотношение, тъй като с оглед въведените твърдения, при сключване на предварителния договор Д.Г.М.. се е легитимирал като пълномощник с друго пълномощно - № 8940/26.02.2007 г., различно от гореизброените. Фактите, които се установяват от гореизброените писмени доказателствени средства са относими към друга сделка и правоотношение, които не попадат в предмета на настоящото производство, поради което същите не са част от установената фактическа обстановка.

Съдът намира, че заключението на съдебно технико-почеркова експертиза, назначена по в. гр. д. № 345/2020 г., е обективно, пълно и почива на установените по делото обстоятелства, и специални знания на експерта, като не са налице данни налагащи занижаване на доказателствената му стойност, поради което съдът дава вяра на същото.

Доводът на въззиваемите за допуснато съществено процесуално нарушение при неговото събиране, е неоснователен. Още с отговора на исковата молба ответницата е оспорила истинността на пълномощно № 8940, който е с нотариално удостоверение на подписите, и е поискала назначаване на експертиза, като първоинстанционният съд е разпределил доказателствена тежест, и задължил ищците да представят оригинала на пълномощното. До назначаване на експертизата не се е стигнало и оригиналът на пълномощното също не е представен. Първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение, като не е допуснал провеждането на оспорване, а е бил длъжен, тъй като е надлежно сезиран още с отговора на исковата молба. С въззивната жалба ответницата се е позовала на това нарушение, като по смисъла на т. 2 от тълк. решение № 1/2013 по тълк. д. № 1/2013 на ОСГТК на ВКС, за да отстрани същото, въззивният съд е дал дължимите указания за представяне на оспорения документ, но в следствие е отменил това свое определение, като е открил производство по оспорване на истинността на пълномощното на основание чл. 193, ал. 2 от ГПК в частта относно авторството на положения от ответницата подпис и е уважил искането и за назначаване на експертиза. Според настоящия съдебен състав така предприетото действие не представлява процесуално нарушение, тъй като е възникнала необходимост от ново установяване на факт пред въззивния съд, доказването на който е извършено в нарушение на съдопроизводствените правила от първата инстанция и въззивната жалба съдържа оплакване за това.

По отношение на тройната експертиза, заключението на която е събрана по гр. д. № 85/2014 г. на РС-Котел, настоящият съдебен състав намира, че неправилно първоинстанционният съд е основал фактическите си изводи въз основа на заключение, съставено от вещи лица неназначени като такива по настоящото първоинстанционно дело с нарочно определение. Същите само са призовани за да потвърдят заключението по гр. д. № 85/2014 г. по описа на РС-Котел, което съставлява нарушение на принципа за непосредственост, регламентиран в чл. 11 от ГПК. Следователно първоинстанционният съд не е следвало да гради своите изводи въз основа на събрано в нарушение на съдопроизводствените правила заключение. Поради изложеното, настоящият съдебен състав също не може да изгради установената фактическа обстановка върху заключението на тази експертиза, назначена по друго приключило гражданско дело.

С оглед така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав достигна до следните правни изводи:

Предявен е допустим конститутивен иск с правна квалификация чл. 19, ал. 3 от ЗЗД за обявяване на предварителен договор от 25.12.2007 г. за окончателен. Не е налице обективен идентитет между решението, поставено по гр. д. № 531/2012 г. на РС-Котел, с което искът по чл. 19 от ЗЗД е отхвърлен, поради това, че ответницата не е собственик, и предявеният в настоящото производство конститутивен иск. Това е така, защото с решение /влязло в сила на 09.10.2017 г./, постановено по гр. д. № 85/2014 г. на РС-Котел, сключеният между ответницата и нейния внук договор за дарение на процесните недвижими имоти е обявен за относително недействителен на основание чл. 135 от ЗЗД спрямо ищците по делото. Тоест

налице е нов правопораждащ факт, отнасящ се до принадлежността на правото на собственост, който следва да бъде съобразен, тъй като относителната недействителност, правна последица на влязлото в сила решение по Павловия иск, има обратно действие – от момента на извършване на увреждащо действие. Поради това, съдът не е обвързан от правните последици на решението по гр. д. № 531/2012 г. на РС-Котел, като в този смисъл е и Решение № 125/29.06.2020 г., по к. гр. д. № 3976/2019 г. на ВКС. С оглед тези съображения, доводът на ответницата за наличие на сила на пресъдено нещо, съставляващо процесуална пречка за упражняване на правото на иск, е неоснователен.

При така въведените твърдения / в т.ч. и за възникнало частно правоприемство по силата на което ишците са придобили потестативното право по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД/, основателността на иска предполага несъмненото установяване на следните положителни кумулативни предпоставки: валиден предварителен договор, с който се поема задължение за сключване на определен окончателен договор, чието съществено съдържание е възпроизведено в клаузите на предварителния договор; наличието на договор за цесия, с който е прехвърлено правото по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД в полза на ишците; съобщаване на цесията на ответницата – длъжник; изправност на цесионерите по предварителния договор; настъпването на падежа на задължението за сключване на окончателен договор; принадлежност на правото, предмет на договора към патримониума на прехвърлителя, както и наличието на особените изисквания на закона за прехвърляне на собствеността - чл. 363 ГПК.

Настоящият съдебен състав намира, че цедента и ответницата са обвързани от валидно сключен предварителен договор, макар от момента на сключване - 25.12.2007 г. до 28.12.2007 г. същият да е бил в състояние на висяща недействителност, тъй като след това е потвърден от мнимо представляваната. Това е така, защото по делото безспорно се установява, че цедентът е изпълнил задължението си да плати продажната цена още към момента на сключването му, а ответницата, че е приела изпълнението на това задължение на 28.12.2007 г. Този неизгоден за нея факт в настоящото производство безспорно се установява от представената разписка, автентичността на която не е оспорена с отговора на исковата молба, и така приетото изпълнение е достигнало до знанието на цедента, предвид сключения договор за цесия. В тази връзка релевираното възражение за недействителност на овластителната сделка с правна квалификация чл. 42, ал. 2 от ЗЗД, е неоснователно, поради това, че ответницата е валидирала договора с приемане на изпълнението на задължението на купувача и веднъж упражнено, това право е неоттегляемо, и не може да има позоваване на недействителността. Потвърждаването има обратно действие във времето - договорът се валидира към момента на неговото сключване и поражда целените с него правни последици така, както ако би бил сключен при надлежно съществуваща към този момент представителна власт.

От събрания и анализиран по делото доказателствен материал не се установява сключеният предварителен договор да е развален, прекратен или обявен за окончателен.

Предмет на договора за цесия могат да бъдат не само вземания, а и права, но при

условието, че са прехвърляеми с оглед изискванията на закона и естеството на правото – чл. 99, ал. 1 от ЗЗД. Прехвърлените вземания и права преминават върху цесионера в обема притежаван от цедента, заедно с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, освен ако не е уговорено друго – чл. 99, ал. 2 от ЗЗД. Цедентът носи отговорност за несъществуване на вземането към момента на прехвърлянето – чл. 100 от ЗЗД. При цедиране на вземането на купувача обаче, цесионерите не стават страна по предварителния договор, но независимо от това, като титуляри на преобразуващото право за сключване на окончателен договор могат да търсят защита на същото по съдебен ред в производството по чл. 362 – чл. 364 от ГПК.

С оглед разясненията, които са дадени в *тълкувателно решение № 1/2020 г., по тълк. д. № 1/2020 на ОСГТК на ВКС*, съдът следи служебно за нищожност на сделка поради невъзможен предмет, само когато се касае до правна невъзможност. Безспорно се установява, че е постигнато съгласие за сключване на възмезден договор за цесия, като в предмета на същия е включено парично вземане, заедно с принадлежностите, което е конкретизирано с неговия размер и юридически факт от който произтича – предварителен договор и разписка, както и че всеки един от цесионерите придобива по 50 % от недвижимите имоти. Тоест предметът на цесията обхваща определени права/вземания, които не съществуват в патримониума на цедента към момента на прехвърляне, но въпреки това предметът е възможен, тъй като не е налице нормативна или договорна забрана те да възникнат при сключване на окончателния договор или при прекратяване на предварителния договор. Сключеният договор за цесия е действителен, но с него не е уговорено прехвърляне на правото да бъде обявен предварителния договор за окончателен. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че с представения по делото договор за цесия в полза на ищите-цесионери не е прехвърлено правото по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД, произтичащо от предварителния договор от 25.12.2007 г. и то не е принадлежност по смисъла на чл. 99, ал. 2 от ЗЗД на прехвърлените права и вземане.

Не се съдържат други уговорки в договора за цесия, а и от събрания по делото доказателствен материал не се установява да е уговорено нещо допълнително относно твърдяното частно правоприемство, нито пък се установява правоприемство по силата на което ищите да са придобили правото по чл. 19, ал. 3 от ГПК. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че в хода на производството ищите не установиха при условията на пълно и главно доказване съгласно чл. 154 от ГПК факта, че са титуляри на правото по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД, и не са активно материалноправно легитимирани по сключения предварителен договор.

Липсата на една от кумулативните предпоставки, а именно за притежание на преобразуващото право по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД в полза на ищите, обосновава неоснователност на предявения иск, а разглеждането на останалите кумулативни предпоставки за неговото уважаване не се налага, тъй като това не би променило този извод. Въведеното от ответницата правопогасяващо възражения за погасителна давност на правото на иск, също не следва да бъде разгледано, тъй като не са налице всички предпоставки за

неговото уважаване.

Предвид гореизложеното, не е налице съвпадение между крайните правни изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на първоинстанционния съд, поради което обжалваното решение следва да бъде отменено като неправилно на основание чл. 271 от ГПК, а преденият иск с правна квалификация по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД отхвърлен като неоснователен.

При този изход на правния спор и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, въззиваемите-ищи следва понесат отговорността за сторените от ответницата-въззивник разноски за двете инстанции. Пред районния съд въззивницата е претендирала разноски в размер на 1050 лв., 900 за адв. възнаграждение и 150 лв. депозит. За провेलите се две въззивни производство са претендирани разноски за държавна такса в размер на 450 лв. и 400 лв. за възнаграждение на вещо лице. Претенциите за разноски са основателни с оглед представения договор за правна помощ и съдействие, списъци по чл. 80 от ГПК и платежни нареждания, поради което следва да бъде присъдени в полза на въззивницата.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, ОС Сливен

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 9/13.02.2019 г. по гр. д. № 97/2018 г. по описа на РС-Котел., като вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. П. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „К.“ № **, вх. *, ет. *, ап. **, и В. Д. М., ЕГН *****, с адрес: гр. К., ул. „И.“ № **, срещу ЦВ. Т. ХР., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „З.п.“, ул. „С.“ № *, бл. ***, вх. *, иск с правно основание чл. 19, ал. 3 от ЗЗД, за обявяване на окончателен на сключения на 25.12.2007 г. между Н.Б.Н., ЕГН *****, като купувач, и Д.Г.М., в качеството на пълномощник на ЦВ. Т. ХР., като продавач-обещател, предварителен договор за покупко-продажба на недвижими имоти, възстановени с решение № ПР 33/22.12.2007 г. на ОСЗ-Котел., и представляващи ПИ с № 092001 по плана на с. Стрелци, Община Котел, област Сливен, местност „Алчак“, с начин трайно ползване на широколистна гора, с площ от 41. 266 кв. м., и ПИ с № 000373 по плана на с. Стрелци, Община Котел, Област Сливен, представляващ гора, начин на трайно ползване – дървопроизводствена площ от 237. 834 кв. м.

ОСЪЖДА М. П. В., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „К.“ № **, вх. *, ет. *, ап. **, и В. Д. М., ЕГН *****, с адрес: гр. К., ул. „И.“ № **, да заплатят на ЦВ. Т. ХР., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „З.п.“, ул. „С.“ № *, бл. ***, вх. *, сумата в размер на 1900 лв., представляваща съдебно-деловодни разноски направени пред двете инстанции.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния Касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му чрез касационна жалба при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____